

Tu nekad tā īsti neesi viens

Ja nu Ītans atkal savainotos un apkārt nebūtu neviena, kas viņam palīdzētu?

Gabriela Šiozava
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šie notikumi risinājās ASV.

Ītans šūpolēs šūpināja savas kājas uz priekšu un atpakaļ. Viņš uzšūpojās arvien augstāk un augstāk. Pateicoties vējam, viņam šķita, ka viņš lido!

Tad noskanēja skolas zvans. Ītans nopūtās. Viņam negribējās, lai starpbrīdis tik ātri beigtos.

Bērni stājās rindā, lai atgrieztos skolas ēkā. Ītans lēnām apstādināja savas šūpoles. Tad viņš nokāpa no šūpolēm, lai atgrieztos klasē.

Taču, kad Ītana pēdas pieskārs zemei, viņš savā kājā sajuta asas sāpes. Viņš nokrita zemē.

Viņš mēģināja piecelties, taču šķita, it kā viņa kāja degtu kā ugunī. Sāpes bija nepanesamas!

„Palīgā!” Ītans kļiedza. Asaras ritēja pār viņa vaigiem. Pie viņa pieskrēja skolotāji un bērni, lai palīdzētu.

„Kas noticis?” vaicāja skolotāja.

„Es salauzu kāju!”

Šī nebija pirmā reize, kad Ītans bija salauzis kādu kaulu. Tā pat nebija otrā vai trešā reize! Ītans sirga ar trauslo kaulu slimību, kuras dēļ viņa kauli varēja viegli salūzt. Pat tāds nieks kā uzkāpšana uz apmales vai uzskriešana kādam virsū varēja izraisīt kaulu lūzumu.

„Mēs piezvanīsim taviem vecākiem, lai tevi aizved pie ārsta,” teica skolotāja. „Viss būs kārtībā.”

Ītans bija priecīgs par to, ka cilvēki viņam palīdzēja. Viņa kāja vēl dikti sāpēja, taču viņš zināja, ka viņš būs drošībā.

Mamma ar tēti ieradās skolā un aizveda Ītanu pie ārsta. Viņa kājai uzlika zilu ģipsi, un viņš devās mājās atpūsties.

Savas salauztās kājas dēļ Ītans pavadīja daudz laika gultas režīmā. Viņš lasīja daudz grāmatu. Dažreiz viņu apciemoja draugi, un viņi kopā spēlēja spēles. Taču viņš joprojām jutās nogarļajies.

Kādu nakti Ītans bija pamodies un nevarēja iemigt. Viņš centās atslābināties, taču turpināja uztraukties. *Ja nu es salauzīšu kaulu un apkārt nebūs neviena, gluži kā tagad — nakts vidū?* Ītans nodomāja. Viņa sirds strauji sitās. Viņš jutās nobijies.

„Tēt!” Ītans kļiedza.

Tētis ieskrēja Ītana istabā. „Kas noticis?”

„Man ir bail,” Ītans teica. „Ja nu es salauzīšu vēl kādu kaulu un apkārt nebūs neviena, kas man palīdzētu?”

Tētis apsēdās viņam blakus uz gultas. „Tā ir biedējoša doma,” viņš teica. „Pat tad, kad mēs cenšamies uzmanīties un atrasties drošībā, joprojām var notikt kas nelāgs. Taču neskatoties ne uz ko, Debesu Tēvs tevi uzrauga.”

„Vai tas nozīmē, ka Viņš man vienmēr ir līdzās?” Ītans jautāja.

„Tieši tā!” Tētis viņu mīļi apskāva.

Ītans padomāja par to, cik ātri tētis bija ieradies palīgā. Viņš zināja, ka tētis viņu mīl un vienmēr vēlas viņam palīdzēt. Varbūt arī Debesu Tēvs rīkojas līdzīgi.

Nākamajā dienā Ītans žurnālā *Draugs* izlasīja kādu rakstu pantu. Tajā bija teikts: „Turiet drošu prātu un nebīstieties, jo Es, Tas Kungs, esmu ar jums un stāvēšu jums klāt.”*

Ītans sajuta mieru un drošību, izlasot šo rakstu pantu, gluži kā viņš jutās, kad sarunājās ar tēti. Viņš zināja, ka Svētais Gars viņu mierināja. Šķita, it kā viņš atkal apskauj savu tēti.

Es, visdrīzāk, salauzīšu vēl citus kaulus, Ītans nodomāja, *taču man nav jābaidās.* Viņš zināja, ka viņš nekad tā īsti nebūs viens. ●

*Mācības un Derību 68:6.

Kā tu esi sajutis, ka Debesu Tēvs tevi mīl?